

## **Bài 22: NHÃN NHỤC TIÊN NHÂN**

**Trích từ «Kinh Phật Thuyết Hiền Ngu»**

**Lúc Như Lai mới thành đạo, ở trong vườn trúc La Duyệt Kỳ, ngài tuyên giảng pháp lớn Hoa Nghiêm. Những vị được đức Phật hóa độ đầu tiên như ngài A Nhã Kiều Trần Như v.v...kể đến như ngài Uất Tì La Ca Diếp v.v...cho đến những chúng sanh có căn cơ đại thừa có đến cả nghìn người. Như mặt trời vừa ló dạng, một vài đỉnh núi và những chỗ nhô cao được thừa hưởng ánh nắng đầu tiên. Từ đó về sau, ngài hóa độ chúng sanh ngày càng đông, danh tiếng giáo hóa truyền khắp bốn phương, bàn luận sôi nổi. Lúc đó những người ở trong vườn La Duyệt Kỳ vui mừng khôn xiết, tất cả đồng thanh, khen ngợi công đức cao vời của đức Như Lai. Lại khen ngợi các ngài như A Nhã Kiều Trần Như, Uất Tì La Ca Diếp cùng các đại đức từ kheo v.v...đòi trước các ngài có nhân duyên gì với đức Như Lai, mà trông pháp vừa giống, liền hiểu được pháp âm viên mãn của Như Lai, cam lộ rải khắp, được thưởng thức hương vị vi diệu đầu tiên. Lúc đó các vị từ kheo nghe lời bàn bạc lẫn cả khen ngợi của mọi người, có hàm chứa ý thỉnh giáo, liền đem lời thỉnh giáo của đại chúng và lời thỉnh giáo của chính các vị từ kheo, kết hợp lại với nhau, ngồi yên lặng đợi đức Thế Tôn chỉ dạy.**

**Như Lai bảo các từ kheo rằng: “Vào đời quá khứ, ta đôi với đại chúng, từng phát đại thệ nguyện, nếu ta thành đạo, trước hết cứu độ tất cả chúng sanh”. Các từ kheo lại hỏi: “Thệ nguyện nhiều kiếp về trước, việc ấy thế nào? Ngưỡng mong Thế Tôn từ bi chỉ dạy tường tận cho chúng con”.**

**Như Lai đem sự việc kể với các từ kheo một cách tỉ mỉ: “Vô lượng kiếp về trước, trong cõi diêm phù đề này có một cõi nước lớn, nước ấy tên là Ba La**

Nại, vua nước ấy tên là Già Lê. Lúc đó trong nước có một vị Đại Tiên, tên Sạn Đề Bà La. Cùng năm trăm vị đệ tử, ẩn cư trong núi sâu, tu hạnh nhẫn nhục.

Một hôm, vua cùng bốn vị đại thần dẫn theo hoàng hậu, phi tần, cung nữ cho đến tất cả mọi người trong hoàng cung dạo chơi trong núi, ngắm nhìn cảnh vật. Trèo đèo vượt núi, rất hao tổn sức lực, thân thể của vua tương đối mệt mỏi, một ngày đi quá nhiều nên cảm thấy rất mệt mỏi, vua liền dừng trong rừng chợp mắt nghỉ ngơi một lát. Các cung nữ thấy vua ngủ say, liền đi dạo chơi tự do.

Cảnh vật nổi tiếng trong núi nhiều vô số, sự thích thú dạo chơi của họ cũng nhiều không tính kể. Chỉ vì bị nhốt trong cung cấm lâu ngày, nên họ không cách nào tiếp xúc được với cảnh đẹp thiên nhiên, lúc này cảnh vật trước mắt, nào là hoa cỏ, côn trùng, chim chóc, suối, đá, người trong núi dường như không nhìn thấy, họ luôn mỉm cười, các cung nữ lại có thể nhìn với con mắt khác.

Chỗ diệu dụng của vạn vật biến hóa khôn cùng, dường như bị họ nhận ra được, nhưng thấy cảnh lại sanh tình, nơi nơi đều có tâm trạng lưu luyến không kèm chế được nên họ vội vàng đi theo. Có mấy vị trẻ tuổi hào hứng, gặp cảnh lạ, thúc giục mọi người đi về phía trước. Mọi người vốn không có ý kiến gì nên khi nghe phía trước có người kì lạ, tự nhiên vội vàng đi thẳng, các cô gái thanh xuân mạo hiểm truy tìm cảnh lạ, bất chợt đi đến khu rừng sâu, thấy một vị khác thường không giống người trần tục, thần thái rạng ngời. Ở thế gian khó gặp, một mình ngồi khoanh trên tảng đá, chấp tay nhắm mắt, đó là vị lão tăng nhập định. Biết vị này nhất định có lai lịch, có đạo hạnh, những người đi tìm cảnh vật lạ, từ con đường cũ quay trở về, kêu gọi rất nhiều người, đi về phía trước tham vấn lễ bái. Nhiều cung nữ đi đến, đúng lúc Đại

Tiên xuất định. Mọi người vừa nhìn thấy vị Đại Tiên, đều sanh tâm cung kính, mỗi người đem những cành hoa đang cầm trên tay cúng dường cho vị đại tiên, sau đó ngồi vây quanh ngài, thỉnh ngài thuyết pháp, giáo hóa chúng sanh.

Vua chợt tỉnh giấc, không thấy cung nữ, nên cùng với bốn vị đại thần tìm khắp trong núi. Vừa đến phía dưới rừng liền nhìn thấy các cung nữ đang ngồi quanh trước vị Đại Tiên. Thường ngày vua đối với danh từ pháp môn cũng hiểu biết chút ít. Nay nhìn thấy vị Đại Tiên này biết là người trong pháp môn, nhưng do lòng đố kỵ, tỏ vẻ coi thường nên vặn hỏi thăm dò: “Ông là người xuất gia, ông đã chứng tứ không định chưa? Đại Tiên học vấn cao thâm, đã phá bỏ ngã kiến kiêu ngạo nên trả lời rất thoải mái: “thật hổ thẹn tôi chưa chứng đắc”.

Vua lại hỏi: “Tứ vô lượng tâm từ bi hỷ xả của các đại bồ tát ông đã chứng chưa? Tiên Nhân trả lời: “Vẫn chưa chứng”. Vua lại hỏi: “Vậy ông đã chứng tứ thiên chưa?” Tiên Nhân trả lời: “Vẫn chưa chứng”. Vua liền mắng Đại Tiên: “Những công đức này ông đều chưa tu tập. Ông chỉ là kẻ phàm phu, ngồi chỗ vắng vẻ thuyết pháp cho các cung nữ, làm sao kiến cho người sùng tín được?

**Vua** lòng dạ xấu xa, lại ép hỏi Đại Tiên: “ông nay ở đây, tu tập những gì?” Đại Tiên trả lời: “tôi tu hạnh nhẫn nhục” tâm phần nộ của vua bùng cháy, liền rút kiếm nói: “ông tu nhẫn nhục, vậy ta muốn thử ông rốt cuộc có thể nhẫn nhục nổi không? Vua nhẫn tâm làm trái với đạo lý, lạm dụng uy quyền, chặt hai cánh tay của Đại Tiên. Vua cố ý chất vấn Đại Tiên: “ông rốt cuộc là hạng người như thế nào, ở đây làm gì?” Đại Tiên vẫn trả lời y như lần trước: “tôi tu nhẫn nhục”.

Lúc này vua Già Lê, không dừng lại mà càng cương quyết hành hung, chẳng kiêng nể gì, ông ta lại chặt tiếp hai chân của Đại Tiên. Tùy tùng cung nữ đều nhìn nhau khiếp sợ, không dám lên tiếng, sợ trái ý vua, rước lấy tai họa. Vua và Đại Tiên vẫn hỏi đáp như trước, vua lại cắt tai và mũi của Đại Tiên. Đại Tiên lòng vẫn thản nhiên, không hề biến sắc, vẫn xưng tán tu nhĩ nhục. Lúc đó sáu thứ đại địa chấn động, năm trăm đệ tử của Đại Tiên đều có công phu thần biến, cùng bay lên hư không, đồng thanh hỏi thăm sư phụ: “hôm nay đại sư chịu đau đớn như thế, tâm nhĩ nhục có thể không dao động sao?” Đại Tiên trả lời: “tâm không thay đổi, vẫn an nhiên như cũ”.

Vua rất kinh ngạc, vẫn không cảm thấy xấu hổ nói với Đại Tiên rằng: “ông chỉ nói suông nhĩ nhục, lấy vật gì làm bằng chứng?” Đại Tiên trả lời: “nếu tôi tu nhĩ nhục, chân thật không hư dối, máu sẽ biến thành sữa, thân sẽ hồi phục như cũ.” Đại Tiên vừa nói xong, máu liền biến thành sữa, vết thương toàn thân đều bình phục như cũ. Vua nhìn thấy sự bằng chứng nhĩ nhục, vô cùng sợ hãi, liền tự sám hối, thưa rằng: “con không có căn cứ, lại hủy nhục Đại Tiên, cầu xin ngài rủ lòng từ bi, nhận sự sám hối của con.” Đại Tiên nói: “ông dùng kiếm bén cắt thân ta, sau này ta thành Phật, trước hết dùng kiếm trí tuệ chặt đứt tam độc cho ông.”

Lúc đó, tất cả thần núi nhìn thấy vua Già Lê hung bạo thâm độc, tàn hại đại tiên nhĩ nhục, đều rất phẫn nộ, kéo mây ùn đến, sấm chớp dữ dội, muốn hại ông vua tàn bạo và quyền thuộc của ông ta.

Bấy giờ đại tiên nhĩ nhục, hướng lên trên không trung nói rằng: “nếu vì ta thì xin đừng làm hại ông ấy.” Sau đó vua cùng tùy tùng đều được thoát hiểm nạn. Sau khi vua Già Lê trở về cung, nhớ lại Đại Tiên nhĩ nhục đức hạnh cao thượng, phái sứ giả vào rừng thỉnh đại tiên về vương cung thuyết

**pháp, thành kính cúng dường. Lúc đó có tín đồ ngoại đạo cả nghìn người, thấy vua lễ bái Đại Tiên nhẫn nhục, lòng sanh đố kỵ, âm thầm đem bụi đất phân dơ làm ô uế chỗ ngồi. Đại Tiên nhìn thấy họ làm những việc không có đạo đức, liền lập thệ nguyện rằng: “ta nay tu nhẫn nhục vì lợi ích cho tất cả chúng sanh, không ngừng tích lũy thiện hạnh, sau này thành Phật, trước hết sẽ dùng nước cam lộ rửa sạch tâm cấu uế cho các ông, diệt trừ những ham muốn ô uế cho các ông, khiến cho các ông mãi mãi được thanh tịnh.”**